

Az Ige körül

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múlton tűnődjete! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok? Már készítem az utat a pusztában a sivatagban folyókat fakasztok.” (Ézs 43,18-19)

Reménnyel nézz a jövőbe!

Furcsa kettősség uralkodik fogyasztói társadalmunkban: miközben mindent azért vásárolunk meg, azért lehet ránk beszélni fölösleges dolgokat, mert az ember folyamatosan vágyik az újdonságra, aközben visszavágyik a múltba és a régi termékek visszajövetelét kívánja. Ezért lehet „retro” akciókkal még több embert megmozgatni. Úgy emlékszünk, hogy amit régen gyártottak, jobbak voltak: finomabb volt a csoki, tartósabbak voltak a műszaki cikkek. Folyamatosan az újdonságot keressük, de közben a múlt romantikájában élünk. Azt mindig szebbnek és jobbnak látjuk.

A jelen problémáit sokszor úgy akarjuk megoldani, hogy visszavágyunk a múltba, vissza akarjuk azt hozni. A régmúlt idők hősi emlékeivel kenegetjük a jelen okozta fájó sebe-

ket. Talán ebbe az esztendőbe is úgy lépünk be, hogy többet gondolunk a múltra, mint a jelenre vagy a jövőre. Mit kellene úgy csinálni, ahogyan régen volt? Hogyan térjünk vissza a gyökereinkhez? Egyénileg, de ma talán még

inkább gyülekezeti szinten foglalkoztathatnak ilyen gondolatok.

Isten ígéje így az év elején arra hív: ne a múltba vágyjunk vissza, hanem szent izgalommal várjuk mindazt a jót, azt az újat, amit elkészített a számunkra az előttünk lévő évben, években! Izráel népéhez a babiloni fogság idején szól a fönti ige. Akkor, amikor a múlt idők hősi romantikájával igyekeznek a fogság sebeit csillapítani. A lerombolt templom dicsőségének emlékét ápolva próbálják a jelent elviselni. Elfeledkezve arról, hogy mennyi bűn jellemezte azt a korszakot, s hogy tk. azért vannak most fogságban. Isten azt mondja: ne a régi dolgokon gondolkozzanak, ne azt elemezzessék, mert Ő már valami egészen újat, különlegeset készített. Ott, ahol senki sem várta. Úgy ahogy senki sem számított rá. Folyót fakaszt a pusztában. A sivatagi homok reménytelenül összefüggő szőnyegét megtöri majd egy járható út, amely egy dicsőséges jövőbe vezet.

Tévedés ne essék: Isten nem azt akarja, hogy népe felejtse el a történelmét, azt, hogy honnan jött. Nem, a múlt emlékét ápolni kell, mert a múltban is felismerhetjük Isten keze munkáját, s láthatjuk dicsőségét. Múltunk nagyban meghatározza, hogy a jelenben kik vagyunk. De a múlt eseményeit újból átélni, és hibáit elkövetni nem szabad.

Hogyan jutott el addig Izráel népe? Megszabadulva Egyiptomból, a pusztában vándorolva 40 éven át, elfoglalva az Ígéret Földjét, majd királyságot alapítva. Istent hol közelebb, hol távolabb érezték. Ő munkálkodott, jelen volt, de mégis: a Lélek hiányzott. És Szentlélek nélkül csak az újabb és újabb bűnök: bálványimádás, szegények nyomorgatása, idegen hatalmakba kapaszkodás maradt. És a rá joggal bekövetkező büntetés: a babiloni fogság 70 esztendeje.

A fogságban lévő Izráel ebbe az állapotba vágyik vissza ott, az idegen földön. Olyan romantikus, idilli képet ápolnak magukban a múltról. És ezért figyelmezteti őket a prófétai szó: ne vágyjanak vissza abba az állapotba, ami mostani helyzetüket okozta. Isten újat tervez, egy olyan felvirágzást, amit csak a Szentlélek képes megadni a megtérés által. Mert Isten itt előrevetíti azt, amiről később Keresztelő János is, az ígéret beteljesedésének küszöbén szól: a megtérés csodájáról, a Lélek új útjáról.

Gyülekezetünk egy új korszakba lépett: önálló egyházközséggé váltunk. Ez a tény rengeteg új feladatot ró ránk. Az önállósodás, a szabadság óriási felelősséggel jár! Az önálló gazdálkodás és életszervezés mellett a növekedés útjára kell lépünk, vagy inkább azon továbbhaladni. Hosszú éveken keresztül hallottam a szomorú sopánkodást arról, hogy nem jönnek az emberek az istentiszteletre, nem növekszik a gyülekezet. Nagyon közel van még az az idő,

amikor 15 fő volt az átlaglétszám! Talán nem is kellett volna ekkora gyülekezeti házat építenünk...

Aztán egy-két éve az látszik, hogy Isten Lelke csodálatosan munkálkodik. Nem a gyülekezeti ház hozta a növekedést, hanem már hónapok óta láthattuk ezt a katolikus kápolnában is. Mert ráléptünk egy új útra: az imádság és a megtérés útjára, többekkel imaközösséget alkotva. Isten folyamatosan készítette az utat! Korábban az volt a cél, hogy növeljük a létszámot. Az, hogy elegendő legyünk az önállósodáshoz, meg hogy megtölthessük a templomot. Néhány éve viszont az a cél, hogy térjenek meg az emberek. Hogy valódi Istenkapcsolatunk legyen, valódi gyógyulás, valódi megtérés. Nem templomtöltelékek keltenek, nem adminisztratív sokaság, hanem élő lelkek! Akiken átsüt Krisztus Lelke. Az emberi bölcsesség és erőlködés helyett hagyni kell a Lelket munkálkodni.

Az új esztendőben rá kell állnunk erre az ígére, s bízni abban, hogy Isten készíti a pusztában a folyóvizet. Egy olyan településen, ahol nem sok jövőt szántak volna sokan egy gyülekezetnek (Monorierdő lelki pusztájában), áradni fog a Lélek a templom küszöbe alól, ahogy Ezékielnél is olvassuk. És igen, az emberek jönnek, hogy felismerhessék bűnös voltukat, de megismerhessék Isten csodálatos kegyelmét Jézusban, és megtérjenek, meggyógyuljanak.

Fő feladatunk tehát nem a múltba révedés, hanem az imádság szolgálata. Ha te ma közénk tartozol, akkor a gyülekezetben ez lesz a legfontosabb feladatod: Imádság azért, hogy áradjon a Lélek, hogy legyenek megtérések, élő hitű keresztyének. És mindehhez nem egy múltbeli lerombolt templom, hanem egy hamarosan felépülő jövőbeli templom adja a háttérrel! De mi is a megtérés, amit kérnünk kell?

Több oldalról szoktuk megközelíteni, de most engedjük a mai ígére: a megtérés az, amikor Isten Lelke megelevenít, és már nem vágysz vissza a múltba: régi életedbe, amikor még Isten nélkül, hit nélkül, kevés hittel vagy babonás hittel éltél. Így szól neked személyesen az ige, s biztat: ha nem visszafelé, hanem előre nézel, akkor – de csak akkor – átéled a csodát: Isten nem várt helyen és módokon készíti neked a szabadulást, a gyógyulást, a vigasztalást, az örömet és a boldogságot! Lehet, hogy ma még csak a pusztát látod magad előtt. De ugye, milyen jó ezzel a boldog reménységgel és bizonyossággal belevágni a jövőbe? Így adjon mindnyájunknak az Úr meghallgatott imádságokat, hitet erősítő gyógyulásokat, s így lássuk azt, ahogyan Monorierdő szikkadt földjéből egy új élet sarjad!

Lénárt Tibor

A Hit kapuja

„De mit mond az írás?” Hitt Ábrahám Istennek, és ezt számította be neki igazságul.” (Róm 4,3)

Az életünk útján sokféle jelző és figyelmeztető tábla található lelki értelemben. Ezeket a táblákat olykor vagy figyelembe vesszük, vagy nem..., vagy éppen rákényszerülünk hogy figyelembe vegyük. Így hát az életünk útját járva, valamilyen formában találkozunk lelki értelemben egy olyan táblával, amire az van írva kérdőjellel a végén: HISZEL-E JÉZUS KRISZTUSBAN? Mindnyájan eldönthetjük önmagunkban, hogy hogyan válaszolunk erre a kérdésre. Sokféle-képpen válaszolhatunk, de a tábla másik oldalán is van egy felirat, ami így szól: Ha úgy érzed önmagadban válaszolva, hogy van elég hited, tovább mehetsz! Életed útján haladva a legközelebbi táblánál megtalálod majd a hitnek kulcsát, amely kinyitja a hit kapuját, ami Isten megismerésének útja folytatásánál áll. Válaszod lehet az is hogy NEM HISZEL! Viszont akkor van egy elágazás az életed útján, ami járható ugyan, de tele van tüskékkel és akadályokkal. És elveszted azon az úton a hited kulcsát, amit már megtaláltál. Csak olyan kulcs lesz nálad, ami már rozsdás, és a hitetlenség kapujának zárját fogja kinyitni!

Így tehát ha úgy döntünk, hogy mégis a hitnek kulcsát választjuk, akkor elérkezünk ahhoz a táblához, amin az a felirat áll a szívünkön és lelkünkön keresztül olvasható módon, hogy: „VEDD EL ezt a kulcsot, ez a hited kulcsa!” Folytasd utad a kapu felé. DE ennek a táblának is van a másik oldalára felirat írva! Ami Így szól: NE DOBD EL a hited kulcsát, mert ha eldobod mégis, akkor már csak a hitetlenség útján fogod megtalálni, de akkor már nem ugyan az a kulcs lesz ott! Mert mire újra felvennéd akkora már rozsdássá válik, és csak a hitetlenség kapujának zárjába fog beleilleni, ami az örök kárhozát útját nyitja meg!

Tehát vigyáznunk kell, meg kell őriznünk jól a hitünk kulcsát! Így haladva életutunkon, elérkezünk a HITNEK KAPUJÁHOZ. Csengő nincs rajta, mert csak te tudod kinyitni a saját hited kulcsával! Zörgethetünk is a kapun, de az önmagában nem elég, mert, ha nem nyílik a kapu, akkor csak az indulat uralma lesz rajtunk, amivel a hitetlenség útjának elágazása felé akarunk visszamenni! Tehát a hit kulcsát tegyük a reménység zárjába, és ki fog nyílni a kapu, amely

megnyitja előttünk Isten útjának ismeretét, amelyen HITTEL bátran tovább mehetünk. Azzal HITTEL szívünkben, hogy Jézus Krisztus él, és találkozhatunk vele a HITÜNK kapujánál, amit kinyitottunk azzal a szándékkal, hogy megismerjük őt! Ő ott lesz és szeretetével, áldásával vezet tovább mindnyájunkat. DE ehhez kell a HIT, amelyet Isten nekünk is beszámít igazságul, ahogyan Ábrahámnak is tette!

Gáspár József

Boldog Hétköznapokat!

Leszedtük a karácsonyfát, helyükre kerültek a díszek, az ünnepi családi összejövetel nagy része is emlék lesz. Mégis, sokáig a fülünkbe cseng még, hogy milyen sokszor kívántak nekünk és kívántunk mi is boldog ünnepeket. Sokszor rutinszerűen, bele sem gondolva, mit is jelent az a szó, hogy boldog. Rutinszerűen köszönünk, ha valahova bemegyünk vagy valahonnan kijövünk, ugyanígy vagyunk-voltunk az ünnepi készülődés-vásárlás-ajándékozás dömpingjében a jókívánságokkal is.

Az ünnepek elteltével, de szintén ünnepekhez kapcsolódva kívánunk boldog születés-, vagy névnapot. Olyan jó lenne végig gondolni, mit is jelent, ez a szó valójában. (Olvassuk el Máté evangéliumának 5. fejezetét, ráadásul, Gyökössy Bandi bácsi szép írását, a Boldogmondások margójára.). Ha bárkit

megkérdezzük, gyereket vagy felnőttet, hogy mi szeretne lenni, szinte elsőként mondja, hogy boldog. Ennél nehezebben kapunk arra választ, hogy ki ki mit is ért ezalatt. Gondolhatunk arra, hogy minden anyagi javunk megvan és nem szenvedünk szükségét. Fontos lehet, hogy akár szeretteink, akár mi is egészségesek vagyunk. Vagy nincs olyan nagy gond, probléma, teher az életünkben, amit ne tudnánk elhordozni. Valaki azt mondta, hogy az életünk boldogsága sok kis apró boldogságból áll össze és az az életfeladatunk, hogy ezeket összeszedegessük.

Nem szeretnék teológiai fejtegetésbe bocsátkozni, csak gondolataink le tisztázására szeretném elmondani, ami a boldogságról eszembe jut. Számomra maga az újjászületett állapot jelenti a boldogságot, Isten közelségének nap, mint nap való megélése. Tanultuk a hittanórán, és a Bibliaórákon is szokott szó esni róla, hogy Isten előbb szeretett minket és nem közelíthetünk hozzá anélkül, hogy Ő ne közelítene hozzánk. Ezt a mindennapokban úgy élem meg, hogy észreveszem az élet apró örömeit. Akár azt, hogy elértem a vonatot, igaz, nagy sietség árán, vagy sikerült a fűtőtestet megjavítani, akár úgy, hogy rácsodálkozok egy gyönyörű napfelkeltére. De azért is hálás lehetek, hogy van munkám, van hol lakni.

Isten szeretetében élhetünk, Ő ad reménységet a nehézségekben, kitartást, küzdeni tudást, hogy kiálljuk a próbákat. De Ő indítja a sikereinkben is hála a szívünket. Istennel való kapcsolatunkat megélhetjük naponként igel olvasásban, imádságban, elmélkedésben. Számomra ajándék az éhség és a szomjúság, amit Ő támaszt saját maga, a naponkénti lelki táplálék iránt. Ha visszanézem az életem, ha sok dolgot nem is értettem, de összeállnak a mozaikok, a szenvedésből próba, a kísértésekből megharcolt élethelyzetek lesznek. Így adja nekünk Magát ajándékba, naponként. Szeretettel kívánok minden egyes Testvérünknek boldog hétköznapokat, sok szeretettel!

Matusik Ágnes

Önállóak lettünk

2018. január 1-től gyülekezetünk Monorierdői Református Missziói Egyházközség néven működik. Hálsak vagyunk a Teremtőnek, hogy eljuthattunk idáig! Saját presbitériumunk van, amely meg is tartotta első ülését január 12-én, s meghozta az egyházközség működéséhez nélkülözhetetlen határozatokat. Ezek a határozatok a következők:

- 1/2018: A Presbitérium a 2017-es esztendő választói névjegyzékét jóváhagyja és közszemlére kifüggeszti 101 fővel.
- 2/2018: A Presbitérium a „Pénzkezelési szabályzatot” elfogadja. A pénztárosi feladatok ellátását Mórén Andrásra bízta.
- 3/2018: A Presbitérium Gáspár József presbitert feljogosítja az Egyházközség nevében készpénz átvételére, amelyet aláírásával igazol átvételi elismervényen.
- 4/2018: A Presbitérium a házirendet jóváhagyja és elfogadja.
- 5/2018: Presbitérium az egyházfenntartói járulék mértékét 5.000

Ft/fő/év összegben állapítja meg. A stóla mértékét egyháztagok esetében 10.000 Ft-ban, nem egyháztagok esetében 15.000 Ft-ban határozza meg, melytől a lelkipásztor méltányosságból eltekinthet.

- 6/2018: A Presbitérium Gáspár József presbitert gondokhelyettségé ne-
vezi ki.

Szeretnénk tájékoztatni továbbá Kedves Testvéreinket, hogy mivel most már rendelkezünk saját bankszámlával, az egyházfenntartói járulékot, de egyéb adományokat is van lehetőség átutalással befizetni. Gyülekezetünk Takarékbanknál vezetett számlaszáma: 65100015-16129948
Köszönjük az így érkező adományokat, hozzájárulásokat is!

Életképek

Különleges karácsonyi ajándék

Ha nem lett volna elég nagy ajándék az Úrtól az, hogy 2017 karácsonyát már a gyülekezeti házunkban ünnepelhettük, akkor még bőségesebbé téve az áldást, megajándékozott bennünket egy Úrasztalával is. Ez az asztal fog majd állni a reménység szerint hamarosan felépülő templomunk középpontjában is. Mátrai Zoltán asztalos mester a borsod megyei Damacról hozta el nekünk karácsony előtt néhány nappal a sok hónapon keresztül, hittel és imádsággal készült munkáját.

A közel egy méter átmérőjű, 16 szögletű asztal háromféle fából (bükk, dió és juhar) készült, valamint 300 alkatrészből áll össze. Testvérünk nagyon sajnálta, hogy eredeti terveivel ellentétben nem istentiszteleten tudta átadni az asztalt a gyülekezet számára, de mindenképpen szeretnénk itt most leírni gondolatait, amit ott szeretett volna elmondani: A 300 alkatrész jelentsen egy célt a gyülekezet számára arra nézve, hogy egykor 300 tagból állhas-
son. A bükkfa emlékeztessen arra a helyre, ahonnan maga az asztal származik (a Bükk-hegység lábától). Arra a helyre, ahová a 2010-es árvíz idején kis közösségünk is adománygyűjtést szervezett, s most egy

ilyen ajándék formájában került megköszönésre. A diófa (amiből az asztal lapján látható csillag készült) a készítő udvarából származik, emlékeztessen őrá. Őrá, aki a lelkészi hivatalban könnyek között mondta el, hogy érzései Dávid királyéhoz

hasonlóak, aki templomot szeretett volna építeni, de Isten nem engedte meg neki. Zoltán testvérünknek viszont megengedte, hogy elkészítse ezt az asztalt Isten dicsőségére, s el is hozhatta azt – bár magát méltatlannak érezte erre a feladatra.

És azt pedig már én fűzöm hozzá, hogy az asztal lába emlékeztessen bennünket mindig Isten minden gondolatunkat és számításunkat felülmúló szeretetére! Mert a láb annak a haranglábnek a mintáját követve készült, amely soha nem épült meg, mivel a gyülekezeti ház építése közben kiderült: templomot is építhetünk, így nem harangláb, hanem torony fog állni azon a helyen.

Szeretnénk megköszönni és Isten áldását kívánni Zoltán testvérünk életére. Köszönetünket olyan formában is szeretnénk kifejezni, hogy munkáját kifizetendő, adománygyűjtést hirdetünk. Aki szeretné adományával az Úrasztalának készítőjét támogatni, azt köszönettel vesszük!

Lénárt Tibor

Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap délelőtt 10 órakor.

Imaközösség: minden szerdán este 6-kor

„Asztali beszélgetések”: páros héten szombaton délután 5-től

Hivatali órák, amikor a lelkipásztor felkereshető:

Kedd: 9:00-12:00, Csütörtök: 8:00-11:00

Van lehetőség ettől eltérő időpontot egyeztetni telefonon.

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor Állandó munkatárs: Gáspár József, Matusik Ágnes

Tel.: 06 30 994-2539; E-mail: monorierdo@reformatus.hu

www.monorierdo.reformatus.hu